

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o następujące orzeczenie:

Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 2006/40/WE⁽¹⁾ (dyrektywy w sprawie systemów klimatyzacji) i dyrektywy 2007/46/WE⁽²⁾ (dyrektywy ramowej) przez to, że:

- nie przyjęła środków niezbędnych do przywrócenia zgodności pojazdów typów 246, 176 i 117 z ich typami homologowanymi (art. 12 i 30 dyrektywy ramowej);
- nie przyjęła środków niezbędnych do wprowadzenia w życie sankcji (art. 46 w związku z art. 5 i 18 dyrektywy ramowej) oraz
- uwzględniła w dniu 17 maja 2013 r. wniosek złożony przez Daimler AG o rozszerzenie istniejącego typu pojazdu 245G o pojazdy, dla których wcześniej udzielono homologacji typu, do której mają zastosowanie nowe wymogi dyrektywy w sprawie systemów klimatyzacji, obchodząc w ten sposób tę dyrektywę.

Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 12 dyrektywy ramowej i załącznikiem X do niej państwa członkowskie są zobowiązane w razie niezachowania zgodności produkcji do przyjęcia środków niezbędnych dla zagwarantowania, by produkowane pojazdy odpowiadały homologowanemu typowi. Również na podstawie art. 30 dyrektywy ramowej w wypadku niezgodności nowych pojazdów z typem homologowanym należy przyjąć środki niezbędne do przywrócenia zgodności. Produkcja i gotowe nowe pojazdy określonych typów pojazdów firmy Daimler AG są niezgodne z typami homologowanymi w zakresie zastosowania określonego środka chłodzącego. Władze niemieckie z naruszeniem art. 12 i 30 dyrektywy ramowej nie przyjęły działań niezbędnych do przywrócenia zgodności.

Ponadto władze niemieckie naruszyły art. 46 dyrektywy ramowej przez to, że nie zastosowały sankcji za popełnione przez Daimler AG naruszenia art. 5 ust. 1 i art. 18 dyrektywy ramowej.

W końcu władze niemieckie dopuściły się obejścia dyrektywy w sprawie systemów klimatyzacji poprzez rozszerzenie w niedopuszczalny sposób starszego typu pojazdów o wyżej wymienione typy pojazdów.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. dotycząca emisji z systemów klimatyzacji w pojazdach silnikowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 70/156/EWG (Dz.U. L 161, s. 12).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 263, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania)
w dniu 30 grudnia 2016 r. — BEI ApS/Skatteministeriet**

(Sprawa C-682/16)

(2017/C 070/19)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BEI ApS

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE⁽¹⁾ w związku z jej art. 1 ust. 4 należy interpretować w ten sposób, że objęta zakresem zastosowania art. 3 tej dyrektywy spółka będąca rezydentem państwa członkowskiego, która w okolicznościach takich jak okoliczności rozpatrywanej sprawy otrzymuje odsetki od spółki zależnej z innego państwa członkowskiego, jest „właścicielem” tych odsetek w rozumieniu tej dyrektywy?
  - 1.1. Czy pojęcie „właściciel [odsetek]” użyte w art. 1 ust. 1 dyrektywy 2003/49/WE w związku z jej art. 1 ust. 4 należy interpretować zgodnie z odpowiadającym mu pojęciem użytym w art. 11 modelowej konwencji podatkowej OECD z 1977 r.?
  - 1.2. Jeśli na pytanie 1.1. należy odpowiedzieć twierdząco, czy pojęcie to należy zatem interpretować jedynie z uwzględnieniem komentarzy do tego art. 11 modelowej konwencji podatkowej z 1977 r. (pkt 8), czy też przy dokonywaniu tej wykładni tej można zastosować późniejsze komentarze, m.in. te dokonane w dodatkach z 2003 r. w przedmiocie „spółek pośredniczących” (pkt 8.1, obecnie pkt 10.1), czy też te dokonane w dodatkach z 2014 r. w przedmiocie „obowiązków umownych i wynikających z przepisów prawnych” (pkt 10.2)?
  - 1.3. Jeśli komentarze z 2003 r. mogą zostać zastosowane przy dokonywaniu tej wykładni, czy warunkiem uznania spółki za niebędącą „właścicielem [odsetek]” w rozumieniu dyrektywy 2003/49/WE jest stwierdzenie rzeczywistego przepływu środków do podmiotu uznanego w państwie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, za „właściciela” rozpatrywanych odsetek, a jeśli tak – czy dalszym warunkiem tego uznania jest stwierdzenie, że ten rzeczywisty przepływ miał miejsce w ścisłym związku czasowym z wypłatą odsetek czy też miał postać wypłaty odsetek?
    - 1.3.1. Jakie znaczenie ma w tym względzie to, czy pożyczka została udzielona za pomocą kapitału akcyjnego, czy rozpatrywane odsetki są dopisywane do kapitału („rolled up”), czy spółka otrzymująca odsetki została opodatkowana w ich zakresie państwie, w którym spółka dokonująca wypłaty odsetek jest rezydentem, czy spółka otrzymująca odsetki przekazała je następnie w obrębie grupy do będącej rezydentem w tym samym państwie członkowskim spółki dominującej mającej na celu optymalizację wyników pod względem podatkowym zgodnie z obowiązującymi w tym państwie przepisami, czy rozpatrywane odsetki zostały następnie przekształcone w kapitał spółki udzielającej pożyczki oraz czy odbiorca odsetek ma umowny lub wynikający z przepisów prawa obowiązek przekazania ich innemu podmiotowi?
  - 1.4. Jakie znaczenie dla rozpatrzenia kwestii, czy spółkę otrzymującą odsetki można uznać za ich „właściciela” w rozumieniu dyrektywy ma to, że sąd odsyłający po dokonaniu oceny okoliczności faktycznych stwierdzi, iż spółka otrzymująca odsetki – pomimo tego, że nie jest ani umownie, ani na podstawie przepisów prawa zobowiązana do dalszego przekazania otrzymanych odsetek innemu podmiotowi – nie ma „pełnego” prawa do „korzystania i pobierania korzyści” z odsetek o którym mowa w sporządzonych w 2014 r. komentarzach do modelowej konwencji podatkowej z 1977?
2. Czy powołanie się przez państwo członkowskie na art. 5 ust. 1 dyrektywy o stosowaniu w przypadku zwalczania nadużyć przepisów krajowych czy też na art. 5 ust. 2 wiąże się z przyjęciem założenia, że to państwo członkowskie przyjęło szczególny przepis wykonawczy do art. 5 dyrektywy czy też że w tym prawie krajowym ustanowione zostały powszechnie obowiązujące przepisy czy też zasady dotyczące nadużyć i oszustw podatkowych oraz uchylania się od opodatkowania, które mogą być interpretowane zgodnie z tym art. 5?
  - 2.1. Jeśli na pytanie 2 należy odpowiedzieć twierdząco, czy § 2 ust. 2 lit. d) duńskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zgodnie z którym ograniczony obowiązek podatkowy w zakresie dochodu z odsetek nie obejmuje „odsetek zwolnionych z opodatkowania z tytułu dyrektywy 2003/49/WE w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich”, można uznać za taki szczególny krajowy przepis, o którym mowa w art. 5 dyrektywy?

3. Czy postanowienie zawarte w podpisanej przez dwa państwa członkowskie umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania sporządzonej zgodnie z modelową konwencją OECD, zgodnie z którą opodatkowanie odsetek jest uzależnione od tego, czy spółkę otrzymującą odsetki można uznać za ich właściciela, stanowi oparty na umowie przepis niezbędny do zapobiegania nadużyciom finansowym, o którym mowa w art. 5 dyrektywy?
4. Czy państwo członkowskie, które nie chce uznać tego, że spółka z innego państwa członkowskiego jest właścicielem odsetek, i podnosi, że ta spółka z innego państwa członkowskiego jest sztucznie stworzoną spółką pośredniczącą, jest zgodnie z dyrektywą 2003/49/WE czy też art. 10 WE zobowiązane do udzielenia informacji, kogo w tej sytuacji państwo to uznaje za właściciela [odsetek]?

(¹) Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich (dyrektywa o odsetkach i należnościach licencyjnych) (Dz.U. L 157, s. 49, polskie wydanie specjalne: rozdział 9 tom 1 s. 380-385).